

РЕШЕНИЕ

№ 41407

гр. София, 10.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 45 състав, в
публично заседание на 25.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгени Стоянов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **5339** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 24и от Закона за чужденците в Република България.
Образувано е по жалба на М. С., дата на раждане 20.04.1990 г. и „МАРКАН“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: област С., [община], [населено място], [улица], представлявано заедно и поотделно от управителите В. К. и П. Й., чрез адв. С. П. Д., срещу Отказ рег. № 5364р – 7830 от 02.04.2025 г., издаден от заместник - директор на Дирекция „Миграция“ – Министерството на вътрешните работи, за издаване на разрешение за продължително пребиваване в Република България на основание чл. 24и от ЗЧРБ.
В жалбата се твърди незаконосъобразност на постановения отказ. Цитира се нормата на чл. 24, ал. 13 от ЗЧРБ във връзка с отмяната на извънредното положение, като се тълкува в смисъл, че задължението на лицето да напусна страната в случая е дерогирано, тъй като в срок от 9 месеца от отмяната на извънредното положение, чужденецът има право да подаде заявление за продължително пребиваване. Твърди се, че дружеството, с което жалбоподателят бил в дългогодишни отношения, е подало заявление за продължаване на достъпа до пазара на труда на 23.02.2021 г., след изтичане на деветмесечния срок, но от това не се следвал автоматично изводът за издаване на отказ. Позовава се на съдебна практика относно тълкуването на чл. 24, ал. 13 ЗЧРБ, с който се въвеждало изключение от случаите, при които при изтичане на разрешението за продължително пребиваване лицето чужденец следва да напусне територията на Република България. Излага доводи, че не е отчет и факта, че работодателят и работникът демонстрират дългогодишни трудови правоотношения като до момента са били изрядни в подаване на документи, явяването в предвидените срокове пред миграция. Както и факта, че няма нанесени

вреди на трети лица или държавата. Моли отказът да бъде отменен.

В открито съдебно заседание жалбоподателят М. С., редовно призован, не се явява и не се представлява.

Подробни съображения по съществото на спора излага в писмени бележки. Налице били нови обстоятелства по чл. 142, ал. 2 АПК – изтекъл едногодишен период. Твърди, че оспореният отказ бил издаден при неспазване на принципите за справедливост и съразмерност. Работодателят бил изплатил глобата от 3000 лева, а работникът щял да остане без работа и да се върне в страната си, което било прекомерна санкция. Приема също, че отказът от достъп до пазара на труда представлява повторно санкциониране за едно и също административно нарушение. Акцентиращ върху това, че работодателят всъщност е предприел действия за справяне с кадровия дефицит, а работникът е бил изряден от момента на влизането си в Република България от 2020 г., като формалното просрочване при подаване на заявление пред Бюрото по труда не е основание да се налага толкова тежка санкция за работника. Моли за отмяна на акта и връщане на преписката за ново произнасяне от административния орган.

Ответникът заместник - директорът на „Дирекция миграция“ към Министерството на вътрешните работи оспорва жалбата и моли да бъде отхвърлена. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не изпраща представител и не представя заключение.

Административен съд София - град, след анализ на доказателствата и становищата на страните, намира за установено от фактическа и от правна страна следното:

Дружество „Маркан“ ЕООД, като работодател, е подало пред Група „Миграция“, Областна дирекция на МВР – С., Заявление с рег. № 517000-297/07.01.2025 г. за предоставяне на право за продължително пребиваване на чужденец в Република България, на основание чл. 24и ЗЧРБ, на М. С. – гражданин на И., като работник в строителство. С оспорвания Отказ, рег. № 5364р-7830/02.04.2025 г. директорът на Дирекция „Миграция“ – МВР отказал издаване на разрешение за продължително пребиваване и работа, тип „Единно разрешение за пребиваване и работа“, като се позовавал на отрицателно писмено Становище № СМ-4299/14.03.2025 г., подписано от изпълнителния директор на Агенцията по заетостта. В становището се сочи, че в предходната една година преди подаване на заявлението работодателят „МАРКАН“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], има влязло в сила НП № 23-004002/21.06.2021 г. по чл. 79, ал. 4, във връзка с чл. 77, ал. 2 от ЗТМТМ, а именно – установено нарушение във връзка с приемане на работа на чужденци, граждани на трета държава, без да има съответното разрешение или регистрация в Агенция по заетостта за достъп до пазара на труда. Съгласно чл. 11, ал. 1, т. 6 от ЗТМТМ изпълнителният директор на Агенция по заетостта отказва да предостави достъп до пазара на труда на работници - граждани на трети държави, когато работодателят в предходната една година преди подаване на заявлението има влязло в сила наказателно постановление. На основание чл. 15, ал. 1 от ЗТМТМ не се позволява предоставяне на положително становище за достъп до пазара на труда с „Единно разрешение за пребиваване и работа“.

Предвид изразеното отрицателно становище относно липса на основание за предоставяне на достъп до пазара на труда чужденецът не отговарял на изискванията на чл. 24и ЗЧРБ, поради което с Отказ рег. № 5364р-7830/02.04.2025 г. на Заместник-директора на Дирекция „Миграция“ МВР на основание чл. 26, ал. 2 от ЗЧРБ се отказва издаване на разрешение за продължително пребиваване и работа тип „Единно разрешение за пребиваване и работа“ на М. С., дата на раждане 20.04.1990 г., гражданин на И..

При така установените фактическа обстановка съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е допустима. Подадена е срещу индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК, подлежащ на съдебен контрол, от активно легитимирано лице - адресат на акта и засегнат неблагоприятно от него, в указания 14-дневен срок съгласно чл. 26, ал. 12 от ЗЧРБ, във връзка с чл. 149, ал. 1 АПК.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспореният отказ е издаден от компетентен орган – заместник - директора на дирекция "Миграция", съобразно разпоредбата на чл. 24и, ал. 17 от ЗЧРБ, като за делегирането на правомощия е представена Заповед № 5364з-4651/08. 10. 2015 г., изменена и допълнена със Заповед № 5364з-3306/07.12.22 г. на директора на Дирекция "Миграция".

При издаването на оспорения акт не е допуснато твърдяното от жалбоподателя нарушение на материалния закон.

Условията и редът, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България са регламентирани в Закона за чужденците в Република България. Разпоредбата на чл. 24и, ал. 1, вр. чл. 15, ал. 1 от ЗЧРБ дава възможност на компетентния административен орган да издаде разрешение за продължително пребиваване и работа, тип „Единно разрешение за пребиваване и работа“ на „чужденци, които отговарят на условията за получаване на достъп до пазара на труда, съгласно българското законодателство и притежават виза по чл. 15, ал. 1 или разрешение за пребиваване, издадено в съответствие с Регламент (ЕО) № 1030/2002“. Алинея 2 на чл. 24и регламентира срока на разрешението по ал. 1 - три години, а когато срокът на трудовия договор е по-кратък от три години, разрешението се издава за срока на продължителността на договора. Според определението на § 1, т. 1д от ДР на ЗЧРБ „Единно разрешение за пребиваване и работа“ е документ с обозначение „единно разрешение за пребиваване и работа“, с което едновременно се разрешава пребиваване и работа на територията на Република България на чужденци от трети държави“.

В случая не е спорно, че: с НП № 23-004002/21.06.2021 г., влязло в законна сила на 12.06.2024 г., на „Маркан“ ЕООД, заявilo се като работодател на М. С. – гражданин на И. е наложена имуществена санкция за нарушаване забраната, установена с разпоредбата на чл. 13, ал. 1 ЗТМТМ - наемане на работа, на незаконно пребиваващ на територията на РБ гражданин на трета държава; НП е влязло в законна сила на 12.06.2024 г., след което, на 01.08.2024 г. имуществената санкция е заплатена.

Разпоредбата на чл. 15, ал. 1 от ЗТМТМ постановява, че „достъп до пазара на труда с Единно разрешение за пребиваване и работа се разрешава от Министерството на вътрешните работи, след получено положително писмено становище от изпълнителния директор на Агенцията по заетостта“. Елементарното логическо и граматическо тълкуване нормата на чл. 15 от ЗТМТМ сочи, че компетентният (чл. 24и, ал. 17 ЗЧРБ) да издаде разрешението административен орган действа в условията на т. нар. „обвързана компетентност“. В случай че от Агенцията по заетостта не бъде дадено положително, а отрицателно становище (както е в случая) административният орган от Дирекция „Миграция“ – МВР не разполага с оперативна самостоятелност да пренебрегне становището, а е задължително обвързан от него. От друга страна и предвид разпоредбата на чл. 11, ал. 1, т. 6 от ЗТМТМ изпълнителният директор на Агенция по заетостта е задължен да откаже предоставяне достъп до пазара на труда, когато работодателят (в случая „Маркан“ ЕООД) в предходната една година преди подаване на заявлението има влязло в сила наказателно постановление по чл. 77, ал. 2 от същия закон. Процесното Заявление, рег. № 517000-297 е подадено на 07.01.2025 г., което за целите на чл. 11, ал. 1, т. 6 ЗТМТМ означава, че в предходната една година преди подаването му (от 06.01.2025 г., до 06.01.2024 г.) е съществувало влязло в сила наказателно постановление по чл. 77, ал. 2 от същия закон - НП № 23-

004002/21.06.2021 г., влязло в законна сила на 12.06.2024 г. Заплащането на наложената с НП санкция на 01.08.2024 г. не представлява юридически факт, даващ материалноправно основание на заместник - директора на Дирекция „Миграция“ – МВР да игнорира императивните изисквания на чл. 15, ал. 1 от ЗТМТМ и на чл. 24и, ал. 1 от ЗЧРБ.

Оспореният отказ с рег. № 5364р-7830/02.04.2025 г. е издаден от компетентен административен орган, който се е съобразил с изискването за форма (арг. чл. 59, ал. 1 от АПК) и е изложил самостоятелни мотиви в посочения по – горе смисъл, тълкувайки и прилагайки правилно относимите материалноправни разпоредби на ЗЧРБ и ЗТМТМ. Не са налице основания, по смисъла на чл. 146 АПК за отмяна на административния акт.

Отхвърлянето на жалбата е основание (чл. 143, ал. 3 от АПК, вр. чл. 24, изр. първо от Наредбата за заплащането на правната помощ) М. С. – гражданин на И., да бъде осъден да заплати на Дирекция „Миграция“ – МВР юрисконсултско възнаграждение, в размер на 200 лева.

Водим от горните съображения и на основание чл. 172, ал. 1, ал. 2, ал. 4, чл. 173, ал. 2, вр. ал. 1 АПК, Административен съд София - град, 45 - ти състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. С., дата на раждане 20.04.1990 г. гражданин на И., срещу Отказ рег. № 5364р-7830/02.04.2025 г. на заместник-директор на дирекция „Миграция“ МВР.

ОСЪЖДА М. С. – гражданин на И., да заплати на Дирекция „Миграция“ – МВР юрисконсултско възнаграждение, в размер на 200 лв. (двеста лева).

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.